

частиною першою статті 13, пунктами 1 і 3 частини першої, частинами другою і третьою статті 14, пунктами 2, 3, 5 і 6 частини першої, частинами другою і третьою статті 15, статтею 15 Закону України “Про міліцію”. З іншого боку, отримання банками права на власну збройну охорону може поставити перед державою ряд проблемних питань, у тому числі і фінансових. Держава повинна буде залучати додаткові кошти по контролю за нерозповсюдженням зброї. Водночас повільне реагування на вчинення протиправних посягань на банки відбувається внаслідок несвоєчасного виїзду приватних охоронних структур на місця подій і їх нездатності оперативно та ефективно затримати злочинців по “гарячих слідах”. Варто також зазначити, що найчастіше, злочинці обирають об’єктами посягання невеликі відділення банків.

Аналіз досвіду країн Східної та Західної Європи дозволяє зробити висновки, що повноцінне конкурентне середовище на ринку охоронних послуг приносить обопільну користь його суб’єктам. Таким чином, до вирішення проблеми запобігання злочинам в банківській системі необхідно підходити комплексно, що вимагає взаємодії і спільних заходів як з боку органів внутрішніх справ, так і відповідних служб банківських установ.

*І. М. Кобушко, канд. екон. наук,
Сумський державний університет*

ВПЛИВ ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ ВЛАДИ НА РОЗВИТОК ІНВЕСТИЦІЙНОГО РИНКУ УКРАЇНИ

Існуючі національні моделі регулювання інвестиційного ринку в цілому можна звести до існування дилеми допуску комерційних банків до проведення торгових операцій із цінними паперами на фондових майданчиках країни, в якій відбувається унормування їхньої діяльності. Таким чином, регулятор обирає для банків між їхньою універсальністю та спеціалізованою роботою, високим і низьким ступенями централізації (концентрації) активів, широким і вузьким набором використовуваних фінансових інструментів для торгівлі на ринку, жорсткими та м’якими критеріями проведення оцінки проектних ризиків тощо.

Вітчизняна модель нагляду за інвестиційним ринком може бути поділена на дві частини: сегмент фінансового інвестування та сегмент реального інвестування.

Вітчизняне законодавство у сфері саморегулювання допускає, що за кожним видом дозволеної професійної діяльності з фінансовими інструментами на інвестиційному ринку НКЦПФР має право делегувати саморегулювним організаціям (СРО) широкі наглядові повноваження в розрізі моніторингу даних про здійснення певного виду діяльності на

фондовій біржі, щодо проведення аудиту учасника стосовно дотримання нормативних вимог і стандартів професійної етики, щодо подання заяви про ліцензування операцій учасника, а також щодо моніторингу відповідності спеціалістів учасників СРО застосованим до них професійним вимогам.

Виходячи зі специфіки інфраструктурного значення СРО, потрібно підкреслити, що дані економічні суб'єкти є важливим інститутом англо-американської моделі регулювання інвестиційного ринку, орієнтованим на історично усталену корпоративну культуру та фінансову архітектуру, а тому за інших зовнішніх умов організації подібного типу можуть виявитися неідеальними, що з очевидністю простежується в інвестиційному середовищі країн ближнього зарубіжжя, так само як і в Україні.

На сьогодні НКЦПФР було переглянуто концепцію роботи СРО на біржовому ринку: більше приділяється уваги не кількості існуючих СРО, а зростанню їх інфраструктурної ефективності.

У листопаді 2011 р. Президентом України видано кілька Указів, які стосуються:

- 1) ліквідації Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку (ДКЦПФР) (Указ № 1061/2011) та створення Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку (НКЦПФР) (Указ № 1063/2011);
- 2) ліквідації Державної комісії з регулювання ринків фінансових послуг України (Держфінпослуг) (Указ № 1069/2011) та створення Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг (Нацкомфінпослуг) (Указ № 1070/2011).

Серед інших ключових змін законодавцем прийнято таке:

- змінено найменування відповідних регуляторних органів на “національні комісії, що здійснюють регулювання в певних сферах”;
- у нормативних актах, де визначення національних комісій формулюється як “орган виконавчої влади із спеціальним статусом”, відбувається заміна такого формулювання на “державний колегіальний орган”, а у назві слова “інших центральних органів виконавчої влади” замінено словами “інших державних органів” та ін.

Аналізуючи поточні зміни у діяльності провідних регуляторів інвестиційного ринку, можна констатувати факт удосконалення юридичних положень, що спрямовуються на зростання чіткості формулювання законодавчих нормативів й уточнення рівня впливу державних органів влади на сучасний стан і майбутній розвиток інвестиційного ринку України, скорочення переліку факторів виникнення десинхронізації і конфлікту різних інтересів під час формування стратегії розвитку небанківського сегмента вітчизняного інвестиційного ринку, а також зростання якісних вимог до рівня професійної компетентності топ-менеджменту державних фінансових регуляторів.